

عنوان مقاله:

اختلالات شخصیتی در دانش آموزان مدارس ایران

محل انتشار:

اولین کنفرانس بین المللی ایده های نوین در فقه، حقوق و روانشناسی (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 26

نویسندگان:

فاخته ابراهیمی - دبیر

فاطمه مرادقلی - دبیر

فائزه جوادی محب - دبیر

افسره الوندی - دبیر

خلاصه مقاله:

اصل و مبنای دروغگویی می تواند غریزی باشد و وجود چنین نیرویی در جهت صیانت ذات با نظام خلقت هماهنگی و سازش دارد و تنها نحوه بروز آن در جامعه است که تحت تاثیر عوامل تربیتی - اجتماعی می تواند متفاوت باشد. ما باید استعدادها و خصوصیات منفی کودک را شناسایی کرده و سعی در از بین بردن آنها بکنیم. یکی از این انحرافات که یک نوع اختلال شخصیت در فرد محسوب می شود صفت ناپسند دروغگویی است. دروغگویی از جمله مسائلی است که همواره دغدغه خاطر مربیان، معلمان و اولیا قرار می گیرد. اکثر والدین از دروغگویی کودکان خود شکایت دارند ولی عامل شکل گرفتن این پدیده را در آنها نمی دانند و آگاهی چندانی برای برخورد با این پدیده زشت ندارند و اغلب دست به اقدامات عجولانه و تنبیهات ناروا و تحقیرات بی مورد می زنند که وضعیت را وخیم تر می کند. دروغگویی زمانی اتفاق می افتد که آنان می خواهند چیزی را توصیف نمایند یا به اصطلاح آرزویی کنند که واقعیت آن چیزی بود که می خواستند. در سنین ۶ یا ۷ سالگی کودکان از زشتی این کار مطلع می شوند. مثلاً کودکی ممکن است چهار کودک را در کوچه دیده باشد و عده آنان را هفت نفر ذکر کند. یک دلیل این بیان غیر واقعی می تواند عدم قدرت تمیز بین ۴ و ۷ باشد و دلیل دیگر این است که او میخواهد بگوید عده بچه ها بی را که دیده خیلی بوده بنابراین آن را افزونتر از واقع بیان کند. بدیهی است که در این قسمت زمینه ذهنی، پیامد های رفتاری و تربیتی را مد نظر قرار دهیم و اگر مساله عدم تشخیص یا درک ذهنی باشد در این صورت اطلاق دروغگویی بعید به نظر می رسد.

کلمات کلیدی:

دروغ، دانش آموزان، پیامدهای رفتاری، روانشناسی رفتاری.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1645466>

